

PÅ SØNDAG

En kort indføring i kommende
søndags evangelium

Maria bebudelse

Da Elisabeth var i sjette måned, blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret, til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus. Jomfruens navn var Maria. Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: »Herren er med dig, du benådede!« Hun blev forfærdet over de ord og spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde. Da sagde englen til hende: »Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højestes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige.« Maria sagde til englen: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.« Englen svarede hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højestes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn. Også din slægtning Elisabeth har undfanget en søn, nu i sin alderdom. Hun, om hvem man siger, at hun er ufrugtbar, er i sjette måned; thi intet er umuligt for Gud.« Da sagde Maria: »Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!« Så forlod englen hende.

Luk. 1,26-38

‘Herre, jeg vil gerne tjene, tjene dig og dig alene’

MOGENS GOTTFRED JENSEN

Tanken

Det er et mysterium, vi i dag står over for: en jomfru bliver gravid. Men bag det mysterium står der et endnu større mysterium, som vi gerne skulle få øje på. Og mysteriet er, at Jesus, som er født af Gud Fader før al tid, nu bliver undfanget ved Helligånden og født af jomfruen i tiden. Jesus ved hvem alt er skabt, han bliver nu selv til i Marias livmoder og fødes ind i verden. Gud stiger helt og fuldt ind i vores verden og hverdag. Han *ligner* ikke bare et rigtigt menneske, han *er* et rigtigt menneske. Og samtidig er han Gud selv. Sandt menneske og sand Gud på en og samme tid.

En har engang sagt, at 'Jomfrufødslen er Vor Herres navlestreng, og klipper man den over, så falder Guds søn.' Historien har nemlig vist, at der hvor troen på jomfrufødslen kvittes, der kvitter man også snart troen på Jesus som Guds søn.

Troen

Jesus måtte være både sandt menneske og sand Gud, for at kunne frelse os mennesker. For kun som menneske kunne Jesus tage (vi) menneskers oprør og synder på sig. Og kun som Gud kunne han sone al verdens synd. Jomfrufødslen betyder, at i Jesus blandes menneskers blod med Guds blod. Guds eget blod blandes med vort blod. Det sker første gang gennem Marias navle. Og anden gang, det sker, er på korset. Begge steder er det Guds rensende blod, der flyder, først gennem Marias navle og senere hen på korset.

Men inkarnationen går videre. Jesus tager ikke kun bolig i Marias mave, men også i vores liv. Salmedigteren Thomas Kingo udtrykker det sådan DDS nr. 71 vers 5:

O Herre Jesus lad din Ånd mig kraftig overskygge, bered mit hjerte ved din hånd, at også jeg kan åndelig undfange dig og aldrig fra dig rykke!

Det, Kingo her giver udtryk for, er, når vi tror på Jesus, så fødes Jesus så at sige også i vores liv. Tænk fx på, hvis du har haft et møde med Gud og er blevet berørt af hans hellige Ånd, så har du også erfaret, at Jesus på en uforklarlig måde tager bolig i dig. Ligesom Jesus bliver undfanget i Maria ved Helligånden, sådan fødes han også i dit og mit liv, når Helligånden skaber troen i os.

Paulus udtrykker det kort og præcist: 'Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig' (Gal.2,20). Det er den store sandhed og hemmelighed om en kristen. Det kan ikke altid ses på ham og hende, at de er kristne, men ikke desto mindre er det sandheden om os, når vi tror på Marias barn. Så siger vi med Maria: 'Se jeg er

Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord.' Eller som det lyder i en anden oversættelse: 'Så er jeg parat til at acceptere Guds vilje.'

I det øjeblik Maria sagde disse ord, stod vejen for vores frelse åben. Tænk, hvis hun havde sagt nej ligesom sin 'forsøster' Eva fra Paradisets have. Eva sagde nej til Guds plan med hende. Og dermed blev Paradiset lukket. Men Maria sagde ja, og dermed blev vejen ind til Paradis igen åbnet af det barn, hun sagde ja til at føde. I den forstand skal vi være glade for Maria. Hun vil altid stå som et strålende eksempel på, hvad tro er. Hun er troens forbillede for os. Hun kan lære os, hvad det vil sige at tro, og hvad der kan ske, når et menneske stiller sig til rådighed for Gud.

Maria er et forbillede for os, hvad tro angår. Og det var hun også for Guds søn Jesus. Han så sin mor i hverdagen. Han så, hvordan hun gang på gang lagde sit liv i Guds hænder og sagde: 'Lad det ske mig efter dit ord.' Jesus lærte at tro af sin mor. Nøjagtig ligesom alle vi forældre også er forbilleder for vores børn, hvad angår det at tro på Gud. Som Maria er et eksempel på praktiseret gudstro i hverdagen for sin søn, sådan må vi være det for vores børn, børnebørn og oldebørn, så Jesus ved troen også kan fødes i dem.

For nogle år siden stod jeg på Peterspladsen i Rom, og hørte paven tale til de mange forsamlede. På storskærme var der skrevet bønner til jomfru Maria, som vi kunne bede. Det gjorde jeg nu ikke, og det var ikke kun, fordi de stod på latin. Men fordi vi som protestanter ikke beder til Jomfru Maria, men derimod til hendes barn. Alligevel står hun tilbage som et fyrtårn for, hvad det vil sige at tro. Vi beder ikke til Maria, men vi kan tillidsfuldt bede sammen med Maria: 'Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord.' Sådan taler troen nemlig. Og når det sker, ja så kan alting ske – også det under, at Jesus Kristus tager bolig i et menneskes liv.

Udfordringen

Er Jesus undfanget ved troen i dit liv, så du også tør sige? 'Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord.'